

Mèxic, D.F., 17 d'agost del 1965

Estimat Pere:

Pel que en dius en la teva carta, Llançà et va aspidar, i vares tenir unes remors mediterrànies amb contrapunt de boixets. M'ha interessat força el que en dius de Palau-Fabre, però per què viu sol? Això no és gens sà, ni amb whisky escocès i barques disfressades d'Anna Pavlova a l'hòritzó. Recordo haver vist en un número de "Serra d'or" una fotografia sensacional de la casa on viu prop de Llançà. Amb en Palau-Fabre, no solament tenim, pel que en contes, disciplinades vocacions paral.leles, sinó també cases paral.leles: ell al mar, jo a la muntanya. Per cert que Palau-Fabre se m'esquitllà de París, l'any 61. Vaig anar a la Casa de Mèxico, on ell vivia i treballava, i em varen dir que havia tornat a Barcelona feia pocs mesos. Em va saber greu, perquè m'hauria agradat poder-li donar personalment les gràcies per l'article publicat a la revista Esprit, dirigida per Béguin, un gran catòlic francès, autor d'un llibre magistral, L'âme romançtius. Al final del seu article sobre literatura catalana, Palau-Fabre es referia a la meua obra Odisseu d'una manera tan bella com profunda. Si tens ocasió de veure'l, o t'hi escrius, em plauria que ~~me~~ li fessis arribar una salutació meua i li expressessis el meu agraïment.

No, home, no et renyava. No recordo a quin concepte teu al.ludia en referir-me "al resultat triómfant de l'obra", però el meu pensament no comportava una referència a un èxit o a una comunicació vasta i immediata, sinó al triómf que significa l'obra en sí.

Segueixo treballant a "tota enclusa" en la meua novel.la. Egtic com fascinat per les coses que vénen, cauèn o brollen, no sabria precisar-t'ho. Ni cal. Ja en tinc escrites una quarentena de pàgines i moltes notes. Les estructures internes i la tècnica narrativa estan resoltes. Cada nit lluito aferrissadament amb l'àngel de les paraules, que es defensa com un lladre i que vol ésser vinglat. És aquell àngel que cada autèntic artista té en aquest món i que, de tant en tant, ens diu a cau d'orella: "cap veritable victòria no és fàcil."

Ara et diré que potser caldrà que facis per mi, si s'esdevé i pots, o millor dit, que facis per Marsias i Adila, una mica d'àngel. Avui he enviat al Roca, perquè el trameti al Grijalbo, un memoràndum sobre la reedició del poema, en la versió de "El Corno Emplumado". Tu en tens un exemplar històric, el primer que va sortir de la impremta, i que et vaig fer a mans el dia que te'n vares anar de Mèxic, a l'estació. Te'n recordes? Dic històric per la circumstància en què et fou lliurat, no pas com una pretensió d'importància. L'edició en castellà-anglès es va esgotar en una setmana i no se'n troba cap exemplar ni a preu d'or. A l'amic Grijalbo li proposo el següent:

- a) una reedició en castellà, ^{(que} ~~es~~ es podria fer a Mèxic o a Barcelona, reproduint les il.lustracions que Francesc Domingo ha fet per a l'edició brasilera que sortirà per l'octubre; i
- b) una edició en català-castellà només a Barcelona.

En el memoràndum esmento que tu i el Ribera teniu un exemplar de Marsias y Adila a Barcelona, per si el vol veure. Si el Grijalbo demostrés interès, oi que li podries deixar l'exemplar que tens? T'ho agrairia. I penso que tu i el Ribera podríeu influir en el seu ànim, en un moment donat, per a decantar una decisió. ~~per a prendre la decisió final.~~

El Roger treballa a la Comisión del Balsas, que dirigeix el general Càrdenas. Ja va fer una estada de vuit dies a la zona d'obres, on

em haurà de tornar a darreries de mes. Ha de fer un estudi general antropològic de la regió, que, pel que diu, és molt bella. Col.labora al diari "El Día" amb articles de la seva especialitat que fan molt de soroll i s'està fent un nom ràpidament. Es casà amb la Cecília a mitjans de novembre.

Anit vaig anar a una reunió de la "Asociación de Escritores de México". Hom celebrava el primer aniversari de la seva fundació. N'és president el poeta Carlos Pellicer, que m'estima molt. Hi havia alguns catalans: Vicenç Verni, gras, gras, gras, propietari d'una cadena de deu diaris ~~de~~ de barriada de la ciutat de Mèxic i amb cada pròpia a Coyoacán; Costa-Amic i la Fina Botey, que va enraonar molta estona amb l'Anna. Jo la vaig saludar un moment i, en veure-la, en va fer una impressió tristíssima: com si s'hagués mort i acabés de sortir de la tomba, de tan seca i arrugada. Pateix una malàlia desconeguda dels ossos, diu que té corda per molt poc temps i que ja ha fet donació del seu cos al Sanatori Espanyol...

Rep una forta abraçada del teu

